

Jeg er således enig med ministeren i, at de frivillige organisationer ikke både skal være med til at udarbejde rapporterne og til efterfølgende at reagere eventuelt kritisk på dem, og vi er tilfredse med, at Folketingets Retsudvalg får rapporterne tilstillet løbende. Desuden er det jo sådan, at ethvert folketingsmedlem har ret til at anmode Folketinget om at tage en officiel dansk rapport under behandling, og det er derfor næppe nødvendigt at, skal vi sige, »tvinge« regeringen til at gøre dette til en fast regel. Folketinget skal efter vor mening ikke i tide og utide belems med et utal af rapporter med risiko for yderligere forsinkelser af proceduren og unødigt bureaukrati i forbindelse med regeringens og centraladministrationens løbende indrapportering til internationale fora.

Derimod er opfølgning af FN's Menneskerettighedskommissions eventuelle anbefalinger og henstillinger yderst vigtig, og jeg mener, at vægten bør lægges herpå.

Jeg vil så sluttelig glæde mig over ministerens løfte om, at fremtidens rapporter vil blive afleveret til tiden.

Gert Petersen (SF):

Der er netop udkommet en bog, som har vakt berettiget opmærksomhed; den er udgivet af Dansk Udenrigspolitisk Institut. Jeg skal lade være med i øvrigt at komme ind på den her, bortset fra at jeg vil nævne, at det er sted i bogen anføres, at der i årene siden 1945 er sket en demokratisering af udenrigspolitikken, og det er jo sandt nok, at det er der. Der er en hel anden folkelig indblanding i udenrigspolitik og i internationale anliggender, end der var dengang for 50 år siden, og der er også mulighed for at komme igennem fra folkelig side; det har vi bl.a. udtrykt ved eksistensen af NGO'ere, altså de frivillige organisationer. Der er helt andre muligheder for at komme igennem, end der var tidligere.

Men alligevel oplever man, at processen sker langsommere eller hurtigere, og et af de steder, hvor den sker langsommere, er – og det kan vel ikke være overraskende – i Udenrigsministeriet. Hvad der derimod er mere overraskende er, at der altså er en række medlemmer her i Folketinget, som går ind for langsommelighed i denne demokratisering af udenrigspolitikken.

Forholdet er nemlig det, at Danmark ligesom andre lande, der underskrev de pågældende konventioner, har forpligtet sig til at aflevere rapporter om tilstanden her hos os. Det er

Udenrigsministeriets privilegium, og det sker, og det understreger jeg, naturligvis på regeringens ansvar. Det er den, der skal hænge på det.

Men det er alligevel ejendommeligt, at de mange organisationer herhjemme, som beskæftiger sig med de spørgsmål, der er tale om i rapporterne, ikke må høres, forinden rapporten bliver afgivet. Man har bevæget sig et lille skridt i Udenrigsministeriet, og jeg tror, at de derovre oplever det, som om det næsten er revolutionært, nemlig at hvor de pågældende organisationer tidligere kunne få tilsendt rapporterne, hvis de altså anmodede om dem, får de dem nu tilsendt automatisk; Udenrigsministeriet har en adresseliste og sender dem så ud til dem. Det er naturligvis et stort fremskridt. Jeg tror egentlig heller ikke, at udenrigsministeren er ude på at holde andre ude, men undskyld mig, hvis jeg tror, at der i ministeriet som sådant er en udbredt holdning om, at der er grænser for, hvor meget almuen skal beskæftige sig med, og i hvert fald for, hvor meget den skal blande sig i sagerne. For hvad er mere naturligt, når man afgiver en rapport om menneskerettighedssituationen i Danmark, end at man også hører – og hører, ikke bare afventer et eller andet – Det danske center for Menneskerettigheder og andre frivillige organisationer, der beskæftiger sig med spørgsmålet, og gør det, inden rapporten bliver afsendt?

Det er forbavsende, at der er modvilje mod det. Det ville jo ikke betyde, at man i ministeriet så skulle sidde og skrive af, hvad de nu havde sagt og ment – rapporten er stadig regeringens ansvar – men det ville betyde noget for ministeriet, om man forinden havde kendt til de indvendinger, den kritik eller de positive bemærkninger, de pågældende ville komme med. Det kunne betyde noget for ministeriets egen evaluering; ministeriet kunne ligefrem blive klogere af det. Det er naturligvis risikabelt, og derfor vil man åbenbart endnu ikke være med til det. Det beklager jeg, men jeg ser alligevel en positiv udvikling i forhold til, som situationen var for et halvt år siden, så vi skal såmænd nok også til sidst komme derhen, hvor forslagsstillerne ønsker det.

Så glæder jeg mig over, at man vil aflevere rapporter rettidigt. Det vil være næsten endnu mere revolutionerende, hvis man virkelig kan leve op til det.